

Arrest

**nr. 98 085 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DOUTREPONT loco advocaat F. GELEYN en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 december 2011 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 26 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar eerste verzoeker werd gehoord op 24 april 2012 en op 24 juli 2012, waar tweede verzoeker werd gehoord op 11 april 2012 en op 24 juli 2012 en waar deze verzoeker werd gehoor op 30 mei 2012.

1.3. Op 31 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van Abdulrahman OSAMA ABDULRAHMAN AL MUTEIR:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Arabische Iraakees, geboren op 12 juli 1974 in Bagdad. U bent Iraaks staatsburger. U bent soennitisch moslim.

Op 24 april 2006 werd u vanuit uw huis in de wijk al-Binouk ontvoerd door leden van het Mehdileger. Ze vroegen u naar uw vader. U vermoedt dat u ontvoerd werd omdat uw vader vroeger voor het regime van Saddam Hussein had gewerkt. Hij had de rang van udu amil in de Baathpartij. Op 27 april 2006 stierf uw vader aan een hartaanval. De ontvoerders contacteerden uw broer A.(...) O.(...) A.(...) A.(...) M.(...) (CGVS 11/27396; O.V. 6.936.473) en vroegen hem om 50.000 dollar losgeld. Uw broer kon slechts 30.000 dollar betalen. Op 30 april 2006 slaagde u erin aan uw ontvoerders te ontsnappen toen zij u in een auto vervoerden. Op 1 mei 2006 verhuisde u met uw moeder, S.(...) M.(...) M.(...) A.(...) (CGVS 11/27395; O.V. 6.936.472) en met uw broer A.(...) naar de wijk al-Jamiaa.

In 2008 hielp een kennis u en uw broer aan een job bij AAFES (Army Air Force Exchange Service), een bedrijf dat goederen en diensten verleende aan de Amerikaanse troepen. Uw broer A.(...) begon op 25 augustus 2008 te werken in Liberty Camp op het Victory Base Complex (VBC) in een winkel waar zilver, kledij en schoonheidsproducten werden verkocht. Zelf begon u op 30 september 2008 in hetzelfde kamp in een winkel waar kristal en printartikelen werden verkocht.

Eind juli 2011 kwam de politie bij jullie thuis voor een identiteitscontrole. U en uw broer hebben bij dat gesprek tegen de politie gezegd dat jullie voor de Amerikanen werkten en gaven hier uitleg bij over jullie functie.

Op 20 augustus 2011 hebben u en uw broer een dreigbrief, ondertekend door de militie Kata'ib Thawrat al-Ishreen (Brigades van de Revolutie van 1920), gevonden toen jullie 's morgens naar het werk wilden vertrekken. Jullie zijn die dag nog naar het werk gegaan en hebben uw oversten ingelicht over de dreigbrief. Uw oversten zeiden dat zij jullie niet konden beschermen. Sindsdien ging u nog maar 3 à 4 dagen per week werken. Jullie logeerden bij een vriend, M.(...) H.(...), die in de wijk Mansour woonde. Op onregelmatige tijdstippen keerden jullie naar huis terug om medicijnen en boodschappen te brengen naar jullie moeder. Jullie denken dat de afzenders van de dreigbrief via de politie op de hoogte waren van jullie werk voor de Amerikanen.

Op 5 september 2011 waren u en uw broer in de Jamiaa-wijk op weg naar uw ouderlijk huis. Één persoon stapte uit een stilstaande wagen. Jullie hoorden het geluid van een wapen en hebben jullie verstopt in het huis van iemand anders, waarop de onbekende zou hebben geschoten. Jullie zijn niet meer naar huis gegaan. Jullie keerden terug naar het huis van M.(...) H.(...) in Mansour. De volgende dag heeft uw moeder zich bij jullie gevoegd.

Deze problemen deden u Irak verlaten. U bent op 17 december 2011 met uw moeder en uw broer uit Irak vertrokken. Op 30 december 2011 kwamen jullie aan in België. Dezelfde dag nog vroegen jullie asiel aan.

U vreest gedood te worden omwille van uw werk bij een terugkeer naar Irak.

U legt de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw identiteitskaart, afgegeven op 24 november 2001, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 28 mei 2006, uw werkbadge, geldig tot 20 augustus 2011, een kopie van de werkbadge van uw broer, geldig tot 28 september 2011, een politiedocument over uw ontvoering, afgegeven op 26 april 2006, een kopie van de woonstkaart van uw vader, kopieën van documenten uit de winkel in Liberty Camp, afgestempeld op 14 juni 2011, een kopie van de badge van uw overste, geldig tot 15 december 2011, twee afdrucken van e-mails van uw overste over uw en A.(...)'s tewerkstelling, zonder datum, een kopie van het politierapport in verband met het incident waarbij u beschoten werd, en een kopie van de dreigbrief die jullie op 20 augustus 2011 ontvangen zouden hebben, ongedateerd.

Uw broer A.(...) legde de volgende documenten neer: zijn identiteitskaart, afgegeven op 30 juni 1991, zijn nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader, een kopie van de klacht in verband met uw ontvoering in 2006, zijn Aafes-werkbadge, een VBC-badge, een klacht neergelegd bij de politie n.a.v. de dreigementen ontvangen omwille van jullie werk voor de Amerikanen. Verder legde hij ook een kopie neer van de voedselrantsoenkaart, 2 badges van uw vader, de overlijdensakte van uw vader, van 2 facturen afkomstig van de winkel waarin hij werkte op VBC en van een tewerkstellingsattest.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Wat allereerst uw bewering betreft op 20 augustus 2011 een dreigbrief te hebben ontvangen en in uitvoering van deze brief op 5 september 2011 te zijn beschoten, werd vastgesteld dat deze beweerde feiten niet aannemelijk werden gemaakt.

Zo zijn er tegenstrijdigheden tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw broer en die van uw moeder. Zo verklaart u initieel dat u vanaf 20 augustus 2011, de dag dat u de dreigbrief ontving, bij M.(...) H.(...) in Mansour woonde. U verklaart bovendien dat u en uw broer op dezelfde dag verhuisd zijn (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 13 en CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 9-10). Uw moeder verklaart echter dat jullie slechts op de dag van het schietincident naar het huis van M.(...) H.(...) verhuisd zijn (CGVS 11/27395 p. 7). Ook uw broer verklaart dat jullie op 5 september 2011 naar M.(...) H.(...) verhuisd zijn (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 3). Wanneer u met deze verklaring geconfronteerd wordt, verklaart u nogmaals dat u en uw broer steeds samen waren. U verklaart dat u na 20 augustus wel regelmatig uw moeder thuis bezocht met boodschappen. Gevraagd of u ook bij uw moeder logeerde, zegt u dat u in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrief op 20 augustus 2011 en het incident waarbij u beschoten werd op 5 september 2011 slechts één nacht in uw ouderlijk huis bij uw moeder hebben doorgebracht (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 10). Uw broer beweert daarentegen dat jullie tussen 20 augustus en 5 september afwisselend enkele dagen bij M.(...) verbleven en enkele dagen thuis (CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 10-11). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat dat jullie inderdaad om de paar dagen naar jullie moeder gingen en daar logeerden (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 10-11). Hiermee spreekt u uw eerdere verklaring dat u in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrief op 20 augustus 2011 en het incident waarbij u beschoten werd op 5 september 2011 slechts één nacht in uw ouderlijk huis bij uw moeder zou hebben doorgebracht tegen. Jullie verklaren verder beide dat jullie na 20 augustus om de paar dagen uw moeder opzochten vanuit de wijk Mansour. U zelf verklaart dat jullie altijd samen naar jullie moeder gingen en dat jullie steevast vlak voor de avondklok of het straatverbod jullie moeder bezochten (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 9-10). Uw broer echter verklaart dat jullie uit veiligheidsoverwegingen het tijdstip van jullie bezoeken veranderden (CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 11, p. 13). Er mag worden verwacht dat jullie eensluidende verklaringen zouden afleggen over deze gebeurtenissen indien deze werkelijk plaatsvonden.

Wat betreft het schietincident zelf moet worden gezegd dat dit onwaarschijnlijk overkomt. Zo lijkt jullie voorstelling van de feiten te impliceren dat een team van gewapende personen gedurende dagen op wacht zou moeten staan in jullie wijk, in de hoop dat jullie daar zouden langskomen. Jullie zouden immers op onregelmatige tijdstippen naar jullie moeder zijn gegaan en zij konden dus niet voorspellen wanneer jullie zouden langskomen. Gedurende heel deze periode stelden zij zich dan ook bloot aan ontdekking door de veiligheidsdiensten, de kans zou reëel zijn dat burgers uit de wijk zouden melden dat er een onbekende wagen met verschillende personen in hun wijk stond met onbekende bedoelingen. Dat de "Brigades van de Revolutie van 1920", een soennitische strijdgroep van Saddamgetrouwe militairen die vooral gekend is door rechtstreekse guerrilla-aanvallen op het Amerikaans leger, zulke risico's zouden nemen en zoveel moeite zouden doen om jullie te vermoorden, lijkt bijzonder onwaarschijnlijk gezien de geringe rol die jullie beide blijken gespeeld te hebben op het VBC-complex. Jullie zouden er immers allebei gewoon in een winkel hebben gewerkt, zoals heel wat andere Irakezen dat hebben gedaan (CGVS 11/27396 gehoor 1, p. 7 en 13 en CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 7 en 16). U zou na 3 jaar tewerkstelling in het VBC in het bezit zijn geweest van een oranje badge en uw broer van een rode badge, wat betekent dat er respectievelijk nog 4 en 5 niveaus boven jullie bestonden (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 9-10). Ook het feit dat er op uw werk nooit een probleem van werd gemaakt dat u na 20 augustus minder ging werken en men meteen een vervanging voor u vond, wijst erop dat functie die u uitoefende in het Liberty Camp niet erg hoog was (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 14).

Wat betreft dit incident, waarbij u en uw broer op 5 september 2011 beschoten zouden zijn, zijn er ook ongerijmdheden vastgesteld in jullie verklaringen en tussen jullie verklaringen en de verklaringen die jullie bij de politie zouden hebben afgelegd (zie vertaling van stuk 10). Zo verklaart uw broer tijdens zijn eerste gehoor dat jullie op de avond van het incident terugkwamen van het werk met een taxi. Deze taxi zou gestopt zijn in één van de straten in de buurt van uw ouderlijk huis (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 16). Uw broer zegt ook dat jullie tussen half tien en tien uur 's avonds beschoten werden (CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 12). U verklaart echter dat jullie nooit rechtstreeks na het werk uw moeder bezochten, maar dat jullie steeds één uur of meer in Mansour doorbrachten alvorens vlak voor de avondklok naar uw moeder te gaan (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 9-10). Ook in het politiedocument

staat dat jullie tot 22u bij M.(...) H.(...) in Mansour bleven. Verder staat er in het document van de politie een adres vermeld waar het incident zou hebben plaats gevonden. Er wordt u gevraagd of dat uw adres is. U herhaalt dit adres en beaamt dat dit het adres van uw ouderlijk huis is (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 12). Eerder hebt u de plaats van het incident echter niet vlak voor uw huis gesitueerd maar in de straat die er dwars op staat. Met deze informatie geconfronteerd, verklaart u nogmaals dat het uw adres is. U geeft echter geen verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 13). Verder verklaren u en uw broer dat er één van de passagiers uit de auto stapte en een vijftal schoten op jullie afvuurde, uw broer bevestigt expliciet dat het enkel één persoon was die schoot (CGVS 11/27397, gehoor 2, p. 11, 12; CGVS 11/27396, gehoor 1, p. 16 en gehoor 2, p. 12,13). Dit staat in schril contrast met jullie verklaringen bij de politie die spreken van een grote hoeveelheid kogels die vanuit verschillende richtingen op jullie afgevuurd werden. Hiermee geconfronteerd antwoorden u en uw broer beiden dat de notulant jullie verklaringen slordig zal hebben genoteerd (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 13 en CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 15). Dat is echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden. Al deze elementen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident maar tasten tevens de bewijskracht van het door u neergelegde politiedocument aan. Gezien uit de documentatie van het CGVS, die aan uw dossier is toegevoegd, blijkt dat zowat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, kan dan ook geen bewijswaarde aan dit document worden toegekend in het licht van de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verder bent u inconsistent als u enerzijds beweert u dat u bang bent van de politie maar er anderzijds klacht gaat indienen en hun uw onderduikadres doorgeeft. U zegt dat de politie geïnfilteerd is door militie. U verdenkt de politie ervan de personen die u beschoten zouden hebben te helpen (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 6-7, p. 20 en CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 16). Vanuit deze optiek is het nauwelijks plausibel te noemen dat u bij het indienen van de klacht op 11 september 2011 zou vermeld hebben in welke wijk en bij wie u logeerde. In het door u neergelegde document staat nochtans dat jullie bij M.(...) H.(...) in de wijk Mansour verblijven. Eerder verklaarde u bovendien dat de politie niets wist over uw adres in Mansour (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 20). Gevraagd waarom u deze informatie aan de politie gaf, verklaren u en uw broer beide dat jullie niet het exacte adres hebben opgegeven (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 14 en CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 16). Geconfronteerd met het feit dat de politie dit adres wel kan achterhalen, gezien ze de wijk en de naam van de persoon kennen, zegt u dat de politie alles gaat onderzoeken over de schietpartij en over uw werk. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt waarom u, die bang is van de politie en hen ervan beschuldigt banden te hebben met de extremisten door wie u zou gevisieerd worden, informatie over uw verblijfplaats doorgeeft aan de politie, en dat de politie de exacte verblijfplaats zou kunnen achterhalen, verklaart u dat u bij het politiebureau van al-Khadraa bent geweest. Dat is niet het zelfde bureau als dat van Mansour. Deze opmerking kan echter bovenstaand gebrek aan plausibiliteit niet uitklaren.

Indien u werkelijk gevisieerd werd door een extremistische groepering, en indien deze personen via de politie op de hoogte gekomen waren van uw werk in Camp Liberty, dan is het niet alleen weinig waarschijnlijk dat u de politie aanwijzingen geeft over uw verblijfplaats – zelfs al is het de politie uit een ander kantoor - maar is het nog minder plausibel dat u, na het geven van indicaties van uw verblijfplaats, nog meer dan drie maanden op die verblijfplaats hebt verbleven zonder in deze periode noemenswaardige problemen te hebben gekend. U en uw broer verklaren immers beide dat er na het door u beweerde incident van 5 september 2011 geen problemen meer zijn geweest (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 20 en gehoor 2 p. 15 en CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 24). Hoewel jullie beide verklaren ondergedoken te hebben geleefd, blijkt uit jullie verklaringen echter dat jullie nog buiten kwamen om sigaretten te kopen of boodschappen te doen (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 20-21 en gehoor 2 p. 15 en CGVS 11/27396 gehoor 1, p. 25).

De tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en inconsistenties betreffende de afwikkeling van de beweerde feiten tasten de geloofwaardigheid van deze feiten dermate aan dat het voordeel van de twijfel er niet kan worden aan gegeven.

De kopie van de beweerde dreigbrief die u gedurende uw tweede gehoor op het CGVS neerlegt, is onvoldoende bewijskrachtig om uw geloofwaardigheid te herstellen. Nog meer dan het politiedocument is deze kopie van een niet-officieel stuk gevoelig aan vervalsing en fabricatie. Daarom kan het slechts op betekenisvolle wijze bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas.

Omwille van bovenstaande redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen bedreiging en beschieting van 2011 niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Wat betreft uw ontvoering in 2006, moet gesteld worden dat u geen actuele vrees aannemelijk hebt gemaakt naar aanleiding van dit incident. Uit uw verklaringen over uw ontvoering blijkt immers dat heel deze zaak om uw vader draaide, die (in een relatief lage positie) werkzaam was geweest voor het voormalige regime. Uw vader is inmiddels overleden (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 3, p. 21).

Bovendien geeft u aan soenniet te zijn en uw ontvoerders waren volgens u leden van het Mehdileger, sjiieten dus. Dat gegeven en het tijdstip van uw ontvoering (eind april 2006), maakt dat deze ontvoering niet los kan worden gedacht van de toenmalige situatie waarin delen van Irak gebukt gingen onder sektarisch geweld.

Uit de informatie van het CGVS blijkt immers dat het sektarisch geweld, dat voorheen reeds aanwezig was, escaleerde vanaf februari 2006 en in alle hevigheid losbarste tegen mei 2006. Burgers geraakten daarbij verwickeld in een gewelddadige vicieuze cirkel van represailles en werden opzettelijk gevisieerd met als doel een klimaat van terreur te scheppen. Het sektarische geweld manifesteerde zich dagelijks in de vorm van standrechtelijke executies, schietpartijen, kidnappings en bomaanslagen op drukbezochte plaatsen. Dit droeg bij tot een algemeen klimaat van onveiligheid en geweld met massale vluchtelingenstromen tot gevolg. Uit de informatie van het CGVS blijkt evenwel dat de situatie de afgelopen jaren veranderd is. Enerzijds blijkt dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds blijkt dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiëtische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten. De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. Hierbij komt nog dat u zelf aangeeft dat tegen gebeurtenissen zoals deze uit 2006 was beschermd door uw verhuis naar een soennitische wijk op 1 mei 2006 (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 22-23). Deze gebeurtenissen kunnen geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie meer rechtvaardigen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u momenteel in Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4 § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat

er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de kopie van de woonkaart van uw vader ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke in deze niet betwist worden. De werkbadge en de kopie van de werkbadge van uw broer, de kopieën van documenten uit de winkel in Liberty Camp, de kopie van de badge van uw overste, de twee afdrucken van e-mails van uw overste over uw en A.(...)'s tewerkstelling ondersteunen uw verklaringen over uw werk in Liberty Camp. Deze staan evenmin ter discussie in deze. Het politiedocument over uw ontvoering ondersteunt uw verklaringen hierover. Ook die wordt niet betwist.

Ook de resterende, hierboven nog niet besproken, documenten die uw broer heeft neergelegd konden bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Ze betreffen immers geen elementen uit uw asielaanvraag die in bovenstaande beslissing in twijfel werden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van Ahmed OSAMA ABDULRAHMAN AL MUTEIR:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad (Irak), de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Een kennis zou u en uw broer O.(...) A.(...) A.(...) M.(...) A.(...) (O.V. 6.936.475) een job hebben voorgesteld bij AAFES (Army Air Force Exchange Service), een bedrijf dat goederen en diensten zou verlenen aan de Amerikaanse troepen. Op 25 augustus 2008 zou daarom in Liberty Camp op het Victory Base Complex (VBC) zijn gestart als verantwoordelijke in een winkel waar zilver, kledij en schoonheidsproducten werden verkocht. Uw broer zou op 30 september 2008 in hetzelfde kamp zijn gestart in een winkel waar kristal en printartikelen werden verkocht. Eind juli 2011 zou de politie bij jullie thuis zijn langs geweest en hebben opgemerkt dat jullie niet op het adres waar jullie woonden waren geregistreerd. U en uw broer zouden dan hebben gezegd dat jullie voor de Amerikanen werkten uit angst om te worden gearresteerd. Op 20 augustus 2011 zouden u en uw broer een dreigbrief hebben gevonden aan jullie huis toen jullie 's morgens naar het werk wilden vertrekken. Jullie zouden die dag nog naar het werk zijn geweest en uw oversten hebben ingelicht over de dreigbrief, maar zij zouden u hebben gezegd dat zij jullie niet konden beschermen. Sindsdien zou u nog maar 3 à 4 dagen per week zijn gaan werken. Jullie zouden afwisselend thuis en bij een vriend, M.(...) H.(...), in Mansour (Bagdad) hebben gelogeed. Als jullie naar huis terugkeerden om medicijnen te brengen naar jullie moeder M.(...) M.(...) A.(...) S.(...) (O.V. 6.936.472), zouden jullie dat op onregelmatige tijdstippen hebben gedaan. Op 5 september 2011 zouden u en uw broer onderweg van het werk gestopt zijn aan een winkel om sigaretten te kopen en dan verder te voet naar jullie huis zijn gewandeld. Een wagen zou zijn gestopt en er zou een persoon uit de wagen zijn gestapt. Jullie zouden het geluid van een wapen hebben gehoord en zich hebben verscholen in het huis van iemand anders, waarop de onbekende zou hebben geschoten. Jullie zouden niet meer naar huis zijn geweest en sindsdien samen met jullie moeder ondergedoken zijn gebleven bij M.(...) H.(...). U zou sindsdien ook niet meer zijn gaan werken. U zou enkele dagen na het schietincident nog met uw broer naar het politiekantoor zijn geweest om klacht in te dienen, maar dit zou verder geen resultaat hebben opgeleverd. U zou op 17 december 2011 samen met uw broer en moeder vanuit Irak zijn vertrokken en op 30 december 2011 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op diezelfde dag.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 30 juni 1991, uw nationaliteitsbewijs, de woonkaart van uw vader, een klacht neergelegd bij de politie n.a.v. de ontvoering van uw broer in 2006, uw AAFES-werkbadge, een VBC-badge, een klacht neergelegd bij de politie n.a.v. de dreigementen ontvangen omwille van jullie werk voor de Amerikanen. Verder legde u ook een kopie neer van uw voedselrantsoenkaart, 2 badges van uw vader, de overlijdensakte van uw vader en van 2 facturen afkomstig van de winkel waarin u werkte op VBC. Tijdens het tweede gehoor legt u nog een attest van tewerkstelling neer en legt uw broer een kopie neer van de dreigbrief die jullie op 20 augustus 2011 zouden hebben ontvangen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw broer O.(...) A.(...) A.(...) M.(...) A.(...) werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven.

De beslissing van uw broer luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Wat allereerst uw bewering betreft op 20 augustus 2011 een dreigbrief te hebben ontvangen en in uitvoering van deze brief op 5 september 2011 te zijn beschoten, werd vastgesteld dat deze beweerde feiten niet aannemelijk werden gemaakt.

Zo zijn er tegenstrijdigheden tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw broer en die van uw moeder. Zo verklaart u initieel dat u vanaf 20 augustus 2011, de dag dat u de dreigbrief ontving, bij M.(...) H.(...) in Mansour woonde. U verklaart bovendien dat u en uw broer op dezelfde dag verhuisd zijn (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 13 en CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 9-10). Uw moeder verklaart echter dat jullie slechts op de dag van het schietincident naar het huis van M.(...) H.(...) verhuisd zijn (CGVS 11/27395 p. 7). Ook uw broer verklaart dat jullie op 5 september 2011 naar M.(...) H.(...) verhuisd zijn (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 3). Wanneer u met deze verklaring geconfronteerd wordt, verklaart u nogmaals dat u en uw broer steeds samen waren. U verklaart dat u na 20 augustus wel regelmatig uw moeder thuis bezocht met boodschappen. Gevraagd of u ook bij uw moeder logeerde, zegt u dat u in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrief op 20 augustus 2011 en het incident waarbij u beschoten werd op 5 september 2011 slechts één nacht in uw ouderlijk huis bij uw moeder hebben doorgebracht (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 10). Uw broer beweert daarentegen dat jullie tussen 20 augustus en 5 september afwisselend enkele dagen bij M.(...) verbleven en enkele dagen thuis (CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 10-11). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat dat jullie inderdaad om de paar dagen naar jullie moeder gingen en daar logeerden (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 10-11). Hiermee spreekt u uw eerdere verklaring dat u in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrief op 20 augustus 2011 en het incident waarbij u beschoten werd op 5 september 2011 slechts één nacht in uw ouderlijk huis bij uw moeder zou hebben doorgebracht tegen. Jullie verklaren verder beide dat jullie na 20 augustus om de paar dagen uw moeder opzochten vanuit de wijk Mansour. U zelf verklaart dat jullie altijd samen naar jullie moeder gingen en dat jullie steevast vlak voor de avondklok of het straatverbod jullie moeder bezochten (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 9-10). Uw broer echter verklaart dat jullie uit veiligheidsoverwegingen het tijdstip van jullie bezoeken veranderden (CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 11, p. 13). Er mag worden verwacht dat jullie eensluidende verklaringen zouden afleggen over deze gebeurtenissen indien deze werkelijk plaatsvonden.

Wat betreft het schietincident zelf moet worden gezegd dat dit onwaarschijnlijk overkomt. Zo lijkt jullie voorstelling van de feiten te impliceren dat een team van gewapende personen gedurende dagen op wacht zou moeten staan in jullie wijk, in de hoop dat jullie daar zouden langskomen. Jullie zouden immers op onregelmatige tijdstippen naar jullie moeder zijn gegaan en zij konden dus niet voorspellen wanneer jullie zouden langskomen. Gedurende heel deze periode stelden zij zich dan ook bloot aan ontdekking door de veiligheidsdiensten, de kans zou reëel zijn dat burgers uit de wijk zouden melden dat er een onbekende wagen met verschillende personen in hun wijk stond met onbekende bedoelingen. Dat de “Brigades van de Revolutie van 1920”, een soennitische strijdgroep van Saddamgetrouwe militairen die vooral gekend is door rechtstreekse guerrilla-aanvallen op het

Amerikaans leger, zulke risico's zouden nemen en zoveel moeite zouden doen om jullie te vermoorden, lijkt bijzonder onwaarschijnlijk gezien de geringe rol die jullie beide blijken gespeeld te hebben op het VBC-complex. Jullie zouden er immers allebei gewoon in een winkel hebben gewerkt, zoals heel wat andere Iraakezen dat hebben gedaan (CGVS 11/27396 gehoor 1, p. 7 en 13 en CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 7 en 16). U zou na 3 jaar tewerkstelling in het VBC in het bezit zijn geweest van een oranje badge en uw broer van een rode badge, wat betekent dat er respectievelijk nog 4 en 5 niveaus boven jullie bestonden (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 9-10). Ook het feit dat er op uw werk nooit een probleem van werd gemaakt dat u na 20 augustus minder ging werken en men meteen een vervanging voor u vond, wijst erop dat functie die u uitoefende in het Liberty Camp niet erg hoog was (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 14).

Wat betreft dit incident, waarbij u en uw broer op 5 september 2011 beschoten zouden zijn, zijn er ook ongerijmdheden vastgesteld in jullie verklaringen en tussen jullie verklaringen en de verklaringen die jullie bij de politie zouden hebben afgelegd (zie vertaling van stuk 10). Zo verklaart uw broer tijdens zijn eerste gehoor dat jullie op de avond van het incident terugkwamen van het werk met een taxi. Deze taxi zou gestopt zijn in één van de straten in de buurt van uw ouderlijk huis (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 16). Uw broer zegt ook dat jullie tussen half tien en tien uur 's avonds beschoten werden (CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 12). U verklaart echter dat jullie nooit rechtstreeks na het werk uw moeder bezochten, maar dat jullie steeds één uur of meer in Mansour doorbrachten alvorens vlak voor de avondklok naar uw moeder te gaan (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 9-10). Ook in het politiedocument staat dat jullie tot 22u bij M.(...) H.(...) in Mansour bleven. Verder staat er in het document van de politie een adres vermeld waar het incident zou hebben plaats gevonden. Er wordt u gevraagd of dat uw adres is. U herhaalt dit adres en beaamt dat dit het adres van uw ouderlijk huis is (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 12). Eerder hebt u de plaats van het incident echter niet vlak voor uw huis gesitueerd maar in de straat die er dwars op staat. Met deze informatie geconfronteerd, verklaart u nogmaals dat het uw adres is. U geeft echter geen verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 13). Verder verklaren u en uw broer dat er één van de passagiers uit de auto stapte en een vijftal schoten op jullie afvuurde, uw broer bevestigt expliciet dat het enkel één persoon was die schoot (CGVS 11/27397, gehoor 2, p. 11, 12; CGVS 11/27396, gehoor 1, p. 16 en gehoor 2, p. 12,13). Dit staat in schril contrast met jullie verklaringen bij de politie die spreken van een grote hoeveelheid kogels die vanuit verschillende richtingen op jullie afgevuurd werden. Hiermee geconfronteerd antwoorden u en uw broer beiden dat de notulant jullie verklaringen slordig zal hebben genoteerd (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 13 en CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 15). Dat is echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden. Al deze elementen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident maar tasten tevens de bewijskracht van het door u neergelegde politiedocument aan. Gezien uit de documentatie van het CGVS, die aan uw dossier is toegevoegd, blijkt dat zowat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, kan dan ook geen bewijswaarde aan dit document worden toegekend in het licht van de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verder bent u inconsistent als u enerzijds beweert u dat u bang bent van de politie maar er anderzijds klacht gaat indienen en hun uw onderduikadres doorgeeft. U zegt dat de politie geïnfilteerd is door milities. U verdenkt de politie ervan de personen die u beschoten zouden hebben te helpen (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 6-7, p. 20 en CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 16). Vanuit deze optiek is het nauwelijks plausibel te noemen dat u bij het indienen van de klacht op 11 september 2011 zou vermeld hebben in welke wijk en bij wie u logeerde. In het door u neergelegde document staat nochtans dat jullie bij M.(...) H.(...) in de wijk Mansour verblijven. Eerder verklaarde u bovendien dat de politie niets wist over uw adres in Mansour (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 20). Gevraagd waarom u deze informatie aan de politie gaf, verklaren u en uw broer beide dat jullie niet het exacte adres hebben opgegeven (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 14 en CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 16). Geconfronteerd met het feit dat de politie dit adres wel kan achterhalen, gezien ze de wijk en de naam van de persoon kennen, zegt u dat de politie alles gaat onderzoeken over de schietpartij en over uw werk. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt waarom u, die bang is van de politie en hen ervan beschuldigt banden te hebben met de extremisten door wie u zou gevisieerd worden, informatie over uw verblijfplaats doorgeeft aan de politie, en dat de politie de exacte verblijfplaats zou kunnen achterhalen, verklaart u dat u bij het politiebureau van al-Khadraa bent geweest. Dat is niet het zelfde bureau als dat van Mansour. Deze opmerking kan echter bovenstaand gebrek aan plausibiliteit niet uitklaren.

Indien u werkelijk gevisieerd werd door een extremistische groepering, en indien deze personen via de politie op de hoogte gekomen waren van uw werk in Camp Liberty, dan is het niet alleen weinig waarschijnlijk dat u de politie aanwijzingen geeft over uw verblijfplaats – zelfs al is het de politie uit een ander kantoor - maar is het nog minder plausibel dat u, na het geven van indicaties van uw verblijfplaats, nog meer dan drie maanden op die verblijfplaats hebt verbleven zonder in deze periode noemenswaardige problemen te hebben gekend. U en uw broer verklaren immers beide dat er na het door u beweerde incident van 5 september 2011 geen problemen meer zijn geweest (CGVS

11/27397 gehoor 1 p. 20 en gehoor 2 p. 15 en CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 24). Hoewel jullie beide verklaren ondergedoken te hebben geleefd, blijkt uit jullie verklaringen echter dat jullie nog buiten kwamen om sigaretten te kopen of boodschappen te doen (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 20-21 en gehoor 2 p. 15 en CGVS 11/27396 gehoor 1, p. 25).

De tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en inconsistenties betreffende de afwikkeling van de beweerde feiten tasten de geloofwaardigheid van deze feiten dermate aan dat het voordeel van de twijfel er niet kan worden aan gegeven.

De kopie van de beweerde dreigbrief die u gedurende uw tweede gehoor op het CGVS neerlegt, is onvoldoende bewijskrachtig om uw geloofwaardigheid te herstellen. Nog meer dan het politiedocument is deze kopie van een niet-officieel stuk gevoelig aan vervalsing en fabricatie. Daarom kan het slechts op betekenisvolle wijze bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas.

Omwille van bovenstaande redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen bedreiging en beschieting van 2011 niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Wat betreft uw ontvoering in 2006, moet gesteld worden dat u geen actuele vrees aannemelijk hebt gemaakt naar aanleiding van dit incident. Uit uw verklaringen over uw ontvoering blijkt immers dat heel deze zaak om uw vader draaide, die (in een relatief lage positie) werkzaam was geweest voor het voormalige regime. Uw vader is inmiddels overleden (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 3, p. 21). Bovendien geeft u aan soenniet te zijn en uw ontvoerders waren volgens u leden van het Mehdileger, sjiieten dus. Dat gegeven en het tijdstip van uw ontvoering (eind april 2006), maakt dat deze ontvoering niet los kan worden gedacht van de toenmalige situatie waarin delen van Irak gebukt gingen onder sektarisch geweld.

Uit de informatie van het CGVS blijkt immers dat het sektarisch geweld, dat voorheen reeds aanwezig was, escaleerde vanaf februari 2006 en in alle hevigheid losbarste tegen mei 2006. Burgers geraakten daarbij verwickeld in een gewelddadige vicieuze cirkel van represailles en werden opzettelijk gevisieerd met als doel een klimaat van terreur te scheppen. Het sektarische geweld manifesteerde zich dagelijks in de vorm van standrechtelijke executies, schietpartijen, kidnappings en bomaanslagen op drukbezochte plaatsen. Dit droeg bij tot een algemeen klimaat van onveiligheid en geweld met massale vluchtelingenstromen tot gevolg. Uit de informatie van het CGVS blijkt evenwel dat de situatie de afgelopen jaren veranderd is. Enerzijds blijkt dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds blijkt dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten. De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. Hierbij komt nog dat u zelf aangeeft dat tegen gebeurtenissen zoals deze uit 2006 was beschermd door uw verhuis naar een soennitische wijk op 1 mei 2006 (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 22-23). Deze gebeurtenissen kunnen geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie meer rechtvaardigen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u momenteel in Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4 § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011

stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de kopie van de woonkaart van uw vader ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke in deze niet betwist worden. De werkbadge en de kopie van de werkbadge van uw broer, de kopieën van documenten uit de winkel in Liberty Camp, de kopie van de badge van uw overste, de twee afdrucken van e-mails van uw overste over uw en A.(...)'s tewerkstelling ondersteunen uw verklaringen over uw werk in Liberty Camp. Deze staan evenmin ter discussie in deze. Het politiedocument over uw ontvoering ondersteunt uw verklaringen hierover. Ook die wordt niet betwist."

Ook de resterende, hierboven nog niet besproken, documenten die u en uw moeder hebben neergelegd konden bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Ze betreffen immers geen elementen uit uw asielrelaas die in bovenstaande beslissing in twijfel werden getrokken.

Ook met betrekking tot het dossier van uw moeder M.(...) M.(...) A.(...) S.(...) werd dezelfde beslissing genomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van Suhaila MOHAMED MAHDI ATIFA:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sjijitisch Arabier, afkomstig uit Bagdad (Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde tot enkele jaren geleden in Hay Al Benouk. Persoonlijk kende u er geen problemen. In april 2006 werd uw zoon A.(...) O.(...) A.(...) A.(...) M.(...) (OV-nummer: 6.936.475) er evenwel ontvoerd door een groepering die op zoek was naar uw man, O.(...) A.(...) S.(...), omdat hij destijds als Officier, in de rang van Aqid (Kolonel), werkzaam was voor het voormalige regime. Na A.(...)'s vrijlating en het overlijden van uw man verhuisden jullie naar Hay Al Jamia, alwaar jullie vervolgens geen problemen meer kenden. Dit veranderde echter in 2011, toen A.(...) en uw andere zoon, A.(...) O.(...) A.(...) A.(...) M.(...) (OV-nummer: 6.936.473), problemen kregen ten gevolge van hun werk op een Amerikaanse militaire basis. In augustus 2011 ontvingen ze immers een dreigbrief waarin ze werden opgeroepen hun werk voor de Amerikanen stop te zetten. Korte tijd nadien werden ze bovendien beschoten door onbekenden; een incident waarop ze verhuisden naar een vriend, M.(...), te Hay Al Mansour. Uzelf was hiervan niet op de hoogte tot M.(...) u daags nadien kwam halen. Vervolgens verbleven jullie ondergedoken bij M.(...), in de hoop dat jullie naar de French Village konden verhuizen. Toen dit echter door de Amerikanen werd geweigerd, beslisten jullie, gelet op de vrees van uw zonen, op 17 december 2012 Irak te verlaten. Via Turkije reisde u vervolgens naar België, alwaar u uiteindelijk op 30 december 2011 aankwam. Dezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 27 juni 2009, te Al Basra (Irak); uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 1 augustus 1994; alsook een rantsoenkaart, woonstbewijs en werkbadge van uw man.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een klacht die u in 2006 indiende bij de politie n.a.v. de ontvoering van uw zoon A.(...); een kopie van de overlijdensakte van uw man; een VBC-werkbadge van uw zoon A.(...); twee facturen afkomstig van de winkel waar uw zoon werkte; en een klacht die uw zonen indienden bij de politie n.a.v. de dreigementen die ze ontvangen zouden hebben omwille van hun werk voor de Amerikanen. Ter staving van uw medische problemen legde u tot slot verschillende medische attesten neer, bekomen van de medische staf van het opvangcentrum te Manderfeld (België).

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw zonen, A.(...) en A.(...) O.(...) A.(...) A.(...) M.(...), werden aangebracht. Aangezien inzake hun asielaanvraag werd beslist dat de aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen.

De beslissing van uw zoon A.(...) O.(...) A.(...) A.(...) M.(...) luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Wat allereerst uw bewering betreft op 20 augustus 2011 een dreigbrief te hebben ontvangen en in uitvoering van deze brief op 5 september 2011 te zijn beschoten, werd vastgesteld dat deze beweerde feiten niet aannemelijk werden gemaakt.

Zo zijn er tegenstrijdigheden tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw broer en die van uw moeder. Zo verklaart u initieel dat u vanaf 20 augustus 2011, de dag dat u de dreigbrief ontving, bij M.(...) H.(...) in Mansour woonde. U verklaart bovendien dat u en uw broer op dezelfde dag verhuisd zijn (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 13 en CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 9-10). Uw moeder verklaart echter dat jullie slechts op de dag van het schietincident naar het huis van M.(...) H.(...) verhuisd zijn (CGVS 11/27395 p. 7). Ook uw broer verklaart dat jullie op 5 september 2011 naar M.(...) H.(...) verhuisd zijn (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 3). Wanneer u met deze verklaring geconfronteerd wordt, verklaart u nogmaals dat u en uw broer steeds samen waren. U verklaart dat u na 20 augustus wel regelmatig uw moeder thuis bezocht met boodschappen. Gevraagd of u ook bij uw moeder logeerde, zegt u dat u in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrief op 20 augustus 2011 en het incident waarbij u beschoten werd op 5 september 2011 slechts één nacht in uw ouderlijk huis bij uw moeder hebben doorgebracht (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 10). Uw broer beweert daarentegen dat jullie tussen 20 augustus en 5 september afwisselend enkele dagen bij M.(...) verbleven en enkele dagen thuis (CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 10-11). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat dat jullie inderdaad om de paar dagen naar jullie moeder gingen en daar logeerden (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 10-11). Hiermee spreekt u uw eerdere verklaring dat u in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrief op 20 augustus 2011 en het incident waarbij

u beschoten werd op 5 september 2011 slechts één nacht in uw ouderlijk huis bij uw moeder zou hebben doorgebracht tegen. Jullie verklaren verder beide dat jullie na 20 augustus om de paar dagen uw moeder opzochten vanuit de wijk Mansour. U zelf verklaart dat jullie altijd samen naar jullie moeder gingen en dat jullie steevast vlak voor de avondklok of het straatverbod jullie moeder bezochten (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 9-10). Uw broer echter verklaart dat jullie uit veiligheidsoverwegingen het tijdstip van jullie bezoeken veranderden (CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 11, p. 13). Er mag worden verwacht dat jullie eensluidende verklaringen zouden afleggen over deze gebeurtenissen indien deze werkelijk plaatsvonden.

Wat betreft het schietincident zelf moet worden gezegd dat dit onwaarschijnlijk overkomt. Zo lijkt jullie voorstelling van de feiten te impliceren dat een team van gewapende personen gedurende dagen op wacht zou moeten staan in jullie wijk, in de hoop dat jullie daar zouden langskomen. Jullie zouden immers op onregelmatige tijdstippen naar jullie moeder zijn gegaan en zij konden dus niet voorspellen wanneer jullie zouden langskomen. Gedurende heel deze periode stelden zij zich dan ook bloot aan ontdekking door de veiligheidsdiensten, de kans zou reëel zijn dat burgers uit de wijk zouden melden dat er een onbekende wagen met verschillende personen in hun wijk stond met onbekende bedoelingen. Dat de "Brigades van de Revolutie van 1920", een soennitische strijdgroep van Saddamgetrouwe militairen die vooral gekend is door rechtstreekse guerrilla-aanvallen op het Amerikaans leger, zulke risico's zouden nemen en zoveel moeite zouden doen om jullie te vermoorden, lijkt bijzonder onwaarschijnlijk gezien de geringe rol die jullie beide blijken gespeeld te hebben op het VBC-complex. Jullie zouden er immers allebei gewoon in een winkel hebben gewerkt, zoals heel wat andere Iraakezen dat hebben gedaan (CGVS 11/27396 gehoor 1, p. 7 en 13 en CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 7 en 16). U zou na 3 jaar tewerkstelling in het VBC in het bezit zijn geweest van een oranje badge en uw broer van een rode badge, wat betekent dat er respectievelijk nog 4 en 5 niveaus boven jullie bestonden (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 9-10). Ook het feit dat er op uw werk nooit een probleem van werd gemaakt dat u na 20 augustus minder ging werken en men meteen een vervanging voor u vond, wijst erop dat functie die u uitoefende in het Liberty Camp niet erg hoog was (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 14).

Wat betreft dit incident, waarbij u en uw broer op 5 september 2011 beschoten zouden zijn, zijn er ook ongerijmdheden vastgesteld in jullie verklaringen en tussen jullie verklaringen en de verklaringen die jullie bij de politie zouden hebben afgelegd (zie vertaling van stuk 10). Zo verklaart uw broer tijdens zijn eerste gehoor dat jullie op de avond van het incident terugkwamen van het werk met een taxi. Deze taxi zou gestopt zijn in één van de straten in de buurt van uw ouderlijk huis (CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 16). Uw broer zegt ook dat jullie tussen half tien en tien uur 's avonds beschoten werden (CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 12). U verklaart echter dat jullie nooit rechtstreeks na het werk uw moeder bezochten, maar dat jullie steeds één uur of meer in Mansour doorbrachten alvorens vlak voor de avondklok naar uw moeder te gaan (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 9-10). Ook in het politiedocument staat dat jullie tot 22u bij M.(...) H.(...) in Mansour bleven. Verder staat er in het document van de politie een adres vermeld waar het incident zou hebben plaats gevonden. Er wordt u gevraagd of dat uw adres is. U herhaalt dit adres en beaamt dat dit het adres van uw ouderlijk huis is (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 12). Eerder hebt u de plaats van het incident echter niet vlak voor uw huis gesitueerd maar in de straat die er dwars op staat. Met deze informatie geconfronteerd, verklaart u nogmaals dat het uw adres is. U geeft echter geen verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 13). Verder verklaren u en uw broer dat er één van de passagiers uit de auto stapte en een vijftal schoten op jullie afvuurde, uw broer bevestigt expliciet dat het enkel één persoon was die schoot (CGVS 11/27397, gehoor 2, p. 11, 12; CGVS 11/27396, gehoor 1, p. 16 en gehoor 2, p. 12,13). Dit staat in schril contrast met jullie verklaringen bij de politie die spreken van een grote hoeveelheid kogels die vanuit verschillende richtingen op jullie afgevuurd werden. Hiermee geconfronteerd antwoorden u en uw broer beiden dat de notulant jullie verklaringen slordig zal hebben genoteerd (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 13 en CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 15). Dat is echter geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheden. Al deze elementen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident maar tasten tevens de bewijskracht van het door u neergelegde politiedocument aan. Gezien uit de documentatie van het CGVS, die aan uw dossier is toegevoegd, blijkt dat zowat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn, kan dan ook geen bewijswaarde aan dit document worden toegekend in het licht van de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verder bent u inconsistent als u enerzijds beweert u dat u bang bent van de politie maar er anderzijds klacht gaat indienen en hun uw onderduikadres doorgeeft. U zegt dat de politie geïnfilteerd is door militieën. U verdenkt de politie ervan de personen die u beschoten zouden hebben te helpen (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 6-7, p. 20 en CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 16). Vanuit deze optiek is het nauwelijks plausibel te noemen dat u bij het indienen van de klacht op 11 september 2011 zou vermeld hebben in welke wijk en bij wie u logeerde. In het door u neergelegde document staat nochtans dat jullie bij M.(...) H.(...) in de wijk Mansour verblijven. Eerder verklaarde u bovendien dat de politie niets

wist over uw adres in Mansour (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 20). Gevraagd waarom u deze informatie aan de politie gaf, verklaren u en uw broer beide dat jullie niet het exacte adres hebben opgegeven (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 14 en CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 16). Geconfronteerd met het feit dat de politie dit adres wel kan achterhalen, gezien ze de wijk en de naam van de persoon kennen, zegt u dat de politie alles gaat onderzoeken over de schietpartij en over uw werk. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt waarom u, die bang is van de politie en hen ervan beschuldigt banden te hebben met de extremisten door wie u zou gevisieerd worden, informatie over uw verblijfplaats doorgeeft aan de politie, en dat de politie de exacte verblijfplaats zou kunnen achterhalen, verklaart u dat u bij het politiebureau van al-Khadraa bent geweest. Dat is niet het zelfde bureau als dat van Mansour. Deze opmerking kan echter bovenstaand gebrek aan plausibiliteit niet uitklaren.

Indien u werkelijk gevisieerd werd door een extremistische groepering, en indien deze personen via de politie op de hoogte gekomen waren van uw werk in Camp Liberty, dan is het niet alleen weinig waarschijnlijk dat u de politie aanwijzingen geeft over uw verblijfplaats – zelfs al is het de politie uit een ander kantoor - maar is het nog minder plausibel dat u, na het geven van indicaties van uw verblijfplaats, nog meer dan drie maanden op die verblijfplaats hebt verbleven zonder in deze periode noemenswaardige problemen te hebben gekend. U en uw broer verklaren immers beide dat er na het door u beweerde incident van 5 september 2011 geen problemen meer zijn geweest (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 20 en gehoor 2 p. 15 en CGVS 11/27396 gehoor 1 p. 24). Hoewel jullie beide verklaren ondergedoken te hebben geleefd, blijkt uit jullie verklaringen echter dat jullie nog buiten kwamen om sigaretten te kopen of boodschappen te doen (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 20-21 en gehoor 2 p. 15 en CGVS 11/27396 gehoor 1, p. 25).

De tegenstrijdigheden, onwaarschijnlijkheden en inconsistenties betreffende de afwikkeling van de beweerde feiten tasten de geloofwaardigheid van deze feiten dermate aan dat het voordeel van de twijfel er niet kan worden aan gegeven.

De kopie van de beweerde dreigbrief die u gedurende uw tweede gehoor op het CGVS neerlegt, is onvoldoende bewijskrachtig om uw geloofwaardigheid te herstellen. Nog meer dan het politiedocument is deze kopie van een niet-officieel stuk gevoelig aan vervalsing en fabricatie. Daarom kan het slechts op betekenisvolle wijze bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas.

Omwille van bovenstaande redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen bedreiging en beschieting van 2011 niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Wat betreft uw ontvoering in 2006, moet gesteld worden dat u geen actuele vrees aannemelijk hebt gemaakt naar aanleiding van dit incident. Uit uw verklaringen over uw ontvoering blijkt immers dat heel deze zaak om uw vader draaide, die (in een relatief lage positie) werkzaam was geweest voor het voormalige regime. Uw vader is inmiddels overleden (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 3, p. 21). Bovendien geeft u aan soenniet te zijn en uw ontvoerders waren volgens u leden van het Mehdileger, sjiieten dus. Dat gegeven en het tijdstip van uw ontvoering (eind april 2006), maakt dat deze ontvoering niet los kan worden gedacht van de toenmalige situatie waarin delen van Irak gebukt gingen onder sektarisch geweld.

Uit de informatie van het CGVS blijkt immers dat het sektarisch geweld, dat voorheen reeds aanwezig was, escaleerde vanaf februari 2006 en in alle hevigheid losbarste tegen mei 2006. Burgers geraakten daarbij verwickeld in een gewelddadige vicieuze cirkel van represailles en werden opzettelijk gevisieerd met als doel een klimaat van terreur te scheppen. Het sektarische geweld manifesteerde zich dagelijks in de vorm van standrechtelijke executies, schietpartijen, kidnappings en bomaanslagen op drukbezochte plaatsen. Dit droeg bij tot een algemeen klimaat van onveiligheid en geweld met massale vluchtelingenstromen tot gevolg. Uit de informatie van het CGVS blijkt evenwel dat de situatie de afgelopen jaren veranderd is. Enerzijds blijkt dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds blijkt dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten. De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. Hierbij komt nog dat u zelf aangeeft dat tegen gebeurtenissen zoals deze uit 2006 was beschermd door uw verhuis naar een soennitische wijk op 1 mei 2006 (CGVS 11/27397 gehoor 1 p. 22-23). Deze gebeurtenissen kunnen geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie meer rechtvaardigen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u momenteel in Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4 § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de kopie van de woonstkaart van uw vader ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst, dewelke in deze niet betwist worden. De werkbadge en de kopie van de werkbadge van uw broer, de kopieën van documenten uit de winkel in Liberty Camp, de kopie van de badge van uw overste, de twee afdrucken van e-mails van uw overste over uw en A.(...)'s tewerkstelling ondersteunen uw verklaringen over uw werk in Liberty Camp. Deze staan evenmin ter discussie in deze. Het politiedocument over uw ontvoering ondersteunt uw verklaringen hierover. Ook die wordt niet betwist."

Ook de resterende, hierboven nog niet besproken, documenten die u en uw zoon A.(...) hebben neergelegd kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Ze betreffen immers geen

elementen uit jullie asielrelaas die in bovenstaande beslissing in twijfel worden getrokken. De door u neergelegde medische attesten tonen dan weer louter aan dat u fysieke besognes hebt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u reeds op gevorderde leeftijd bent en dat u gezondheidsproblemen aanhaalt, die de mogelijkheid tot terugkeer naar uw land van herkomst in het gedrang zouden kunnen brengen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen niet overeenstemmen met de toepassing van artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen en deze pogen te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers zich in deze eveneens beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een politiedocument met vertaling, stuk dat reeds werd neergelegd in de loop van de administratieve procedure, een document van Iraq Body Count met een overzicht van incidenten in januari 2012, een document van Iraq Body Count met een overzicht van incidenten in februari 2012, een document van Iraq Body Count met een overzicht van incidenten maand per maand, een document van Iraq Body Count met een overzicht van incidenten in juni 2012, een tabel van Iraq Body Count, een uittreksel uit het World Report 2012 van Human Rights Watch, het World Report 2012: Iraq van Human Rights Watch, arrest nr. 60.258 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 april 2011, en 86 persartikels met betrekking tot de huidige veiligheidssituatie in Bagdad.

Bij aangetekend schrijven van 15 januari 2013 laat verzoeker bijkomend 59 persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad geworden.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke manier zij de artikelen 48 en 48/5 van de vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 48 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn. Genoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft, doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt de asielaanvraag van verzoekers geweigerd omdat (i) er tegenstrijdigheden zijn tussen eerste verzoekers opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en die van zijn broer en die van zijn moeder omtrent de verblijfplaats van eerste en tweede verzoeker na de ontvangst van de dreigbrief op 20 augustus 2010 en omtrent het tijdstip waarop zij hun moeder bezochten, (ii) het schietincident onwaarschijnlijk overkomt, zoals omstandig wordt toegelicht, en ook wat betreft dit incident ongerijmdheden zijn vastgesteld in hun verklaringen alsook tussen hun verklaringen en de verklaringen die zij bij de politie zouden hebben afgelegd, vaststelling welke tevens de bewijskracht van het door hen neergelegde politiedocument aantast, (iii) eerste verzoeker inconsistent is als hij enerzijds beweert dat hij bang is van de politie, die blijkens zijn verklaringen geïnfiltreerd is door militieën, maar hij er anderzijds klacht gaat indienen en hen zijn onderduikadres doorgeeft en het, indien hij werkelijk geïnterviewd werd door een extremistische groepering en indien deze

personen via de politie op de hoogte gekomen waren van zijn werk in Camp Liberty, nog minder plausibel is dat hij na het geven van indicaties van zijn verblijfplaats nog meer dan drie maanden op die verblijfplaats heeft verbleven zonder in deze periode noemenswaardige problemen te hebben gekend, (iv) de kopie van de beweerde dreigbrief onvoldoende bewijskrachtig is om de geloofwaardigheid te herstellen daar deze kopie van een niet-officieel stuk nog meer dan het politiedocument gevoelig is aan vervalsing en fabricatie zodat het slechts op betekenisvolle wijze kan bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas, (v) eerste verzoeker geen actuele vrees aannemelijk heeft gemaakt naar aanleiding van zijn ontvoering in 2006, die niet los kan worden gedacht van de toenmalige situatie waarin delen van Irak gebukt gingen onder sektarisch geweld, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verzoekers bovendien zelf geen elementen aanvoeren die zouden wijzen op een risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vii) de overige door hen neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen veranderen daar zij geen elementen betreffen uit het asielrelaas die in twijfel worden getrokken.

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven in alle redelijkheid kan worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun relaas. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is aldus een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. In casu oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers, door het afleggen van onderling tegenstrijdige, onwaarschijnlijke en inconsistente verklaringen, de door hen ingeroepen feiten geenszins aannemelijk hebben weten voor te stellen.

2.6. Verzoekers betwisten dat zij op diverse punten onderling tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd.

2.6.1. Waar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een tegenstrijdigheid opmerkt over de datum van verhuis van eerste en tweede verzoeker naar hun vriend M., woonachtig te Mansour, voeren verzoekers aan dat de interviewer de chronologie van de evenementen en hoe hun verhuis zich echt heeft afgespeeld verkeerd zou hebben begrepen. Zij stellen dat deze tegenstrijdigheid er geen is maar eerder een andere waardering van de feiten en zij verduidelijken dat eerste verzoeker een onderscheid maakt tussen het feit bij M. te wonen en het feit naar hem te verhuizen. Voor eerste verzoeker is de dag dat ze bij M. gingen wonen, na het ontvangen van de dreigbrief op 20 augustus 2011, niet hetzelfde als een verhuis. Hij en zijn broer vestigden zich er immers niet definitief daar zij af en toe terugkeerden naar hun ouderlijke woonst. Zoals voor zijn broer en zijn moeder heeft de echte verhuisdag plaatsgevonden op 5 september 2011, de dag van de gewapende aanval. Na deze datum zijn zij nooit meer naar hun ouderlijke woonst teruggekeerd.

Met dergelijke post-factum verklaring, die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om de tegenstrijdigheden in hun verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen, slagen verzoekers er niet in om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

2.6.2. Daarnaast ontwaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct een tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoeker, en een onderlinge tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste en tweede verzoeker omtrent het aantal nachten dat zij in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrief op 20 augustus 2011 en het incident, waarbij zij werden beschoten op 5 september 2011, bij hun moeder logeerden: *"(...) Gevraagd of u ook bij uw moeder logeerde, zegt u dat u in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrief op 20 augustus 2011 en het incident waarbij u beschoten werd op 5 september 2011 slechts één nacht in uw ouderlijk huis bij uw moeder hebben doorgebracht (CGVS 11/27397 gehoor 2 p. 10). Uw broer beweert daarentegen dat jullie tussen 20 augustus en 5 september afwisselend enkele dagen bij M.(...) verbleven en enkele dagen thuis (CGVS 11/27396 gehoor 2 p. 10-11). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat dat jullie inderdaad om de paar dagen naar jullie moeder gingen en daar logeerden (CGVS 11/27397 gehoor 2 p.10-11). Hiermee spreekt u uw eerdere verklaring*

dat u in de periode tussen het ontvangen van de dreigbrief op 20 augustus 2011 en het incident waarbij u beschoten werd op 5 september 2011 slechts één nacht in uw ouderlijk huis bij uw moeder zou hebben doorgebracht tegen. (...)"

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in het verzoekschrift overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nergens dat eerste verzoeker tijdens zijn gehoor gezegd heeft dat hij en zijn broer in de periode tussen 20 augustus 2011 en 5 september 2011 slechts één nacht in de ouderlijk woning hebben doorgebracht terwijl tweede verzoeker zegt dat ze er twee hebben doorgebracht.

De vastgestelde tegenstrijdigheid ligt daarentegen in het gegeven dat eerste verzoeker aanvankelijk beweerde tijdens deze periode slechts één nacht in de ouderlijke woning te hebben doorgebracht terwijl tweede verzoeker verklaarde afwisselend enkele dagen bij M. te hebben verbleven en enkele dagen thuis.

Dienvolgens is de argumentatie, met name dat tweede verzoeker duidelijk heeft gezegd dat ze één of twee dagen waren gebleven zodat het Commissariaat-generaal dus niet met zekerheid kan beweren dat hij zonder aarzeling zou gezegd hebben dat ze twee nachten bij hun moeder waren gebleven, niet dienstig.

Ook het argument dat tweede verzoeker tijdens zijn gehoor niet uitdrukkelijk heeft gezegd dat hij thuis heeft geslapen doch hij enkel verklaarde als volgt: *"we verbleven een paar dagen bij M.(...) en dan een dag of 2 thuis"* kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Wanneer hij stelt dat hij een paar dagen bij M. bleef en dan een dag of 2 thuis, dan kan daar logischerwijze slechts uit afgeleid worden dat dit ook de nachten betreft.

Waar verzoekers de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheid voorts nog trachten te verklaren door erop te wijzen dat de herinneringen van eerste verzoeker niet echt helder zijn wat betreft het aantal keren dat hij bij zijn moeder zou hebben gelogeed en zij betogen dat deze gebeurtenissen zich ondertussen een jaar geleden hebben voorgedaan, dat het normaal is dat zij zich niet meer exact herinneren wanneer ze daar zijn blijven slapen of niet, temeer het voor hen een zeer traumatiserende periode is en meerdere studies aantonen dat ten gevolge een trauma bepaalde verduidelijkingen aan de asielaanvragers kunnen ontsnappen, kunnen zij evenmin overtuigen. Er kan immers aangenomen worden dat verzoekers coherente verklaringen afleggen over het feit of zij éénmalig dan wel "afwisselend enkele dagen" bij hun moeder verbleven indien dit hele relaas op enige waarheid berust. Verzoekers maken ook niet concreet aannemelijk dat zij ten gevolge van een traumatiserende periode geen coherente en geloofwaardige verklaringen zouden kunnen afleggen met betrekking tot hun voorgehouden vervolgingsfeiten. Er kan dan ook niet in redelijkheid worden aangenomen dat eerste verzoeker zich niet meer zou kunnen herinneren of hij in die periode éénmalig dan wel afwisselend bij zijn moeder logeerde.

2.6.3. Waar in de bestreden beslissingen een tegenstrijdigheid wordt opgemerkt in de verklaringen van eerste en tweede verzoeker omtrent het tijdstip waarop zij hun moeder bezochten, stellen verzoekers niet te begrijpen waar de zagezegde tegenstrijdigheid zich bevindt. Zij begaven zich niet steeds op hetzelfde uur bij hun moeder, hun bezoeken varieerde maar wat vaststaat is dat ze dit steeds voor de avondklok deden. Volgens verzoekers is er dus geen tegenstrijdigheid in het beweren dat ze zich er steeds op verschillende uren begaven maar steeds voor de avondklok.

Verzoekers overtuigen geenszins. De Raad leest in het tweede gehoorverslag d.d. 24 juli 2012 van tweede verzoeker als volgt: *"(...) meestal gingen we samen naar mijn moeder, vlak voor het straatverbod, voor de avondklok ging ik naar haar dus rond 22u30-23u, ik ging haar bezoeken, niet meteen na het werk, niet om half negen of negen uur (...) – waarom gingen jullie zo laat op de avond? waarom niet meteen na het werk? Dat het ik bewust gedaan als veiligheidsvoorzorg; voor het dreigement ging ik vlak na het werk meteen naar huis, maar erna moest ik maatregelen nemen om onze veiligheid te garanderen, en ik ging bewust voor het straatverbod, vlak ervoor want ik wist dat de meeste van de mensen zijn dan thuis en de straten zijn leeg"* (p. 9-10). In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, verklaarde eerste verzoeker dus niet op algemene wijze dat ze voor de avondklok bij hun moeder op bezoek ging, doch stelde hij tot tweemaal toe dat zij steeds vlak voor de avondklok gingen, hetgeen niet verenigbaar is met de verklaring van tweede verzoeker dat zij uit veiligheidsoverwegingen het tijdstip van de bezoeken veranderden.

2.7. Voorts betwisten verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen waar wordt geoordeeld dat hun verklaringen omtrent het schietincident onwaarschijnlijk overkomen. Zij laken dat hen geen bijkomende preciseringen werden gevraagd. Anders hadden ze kunnen uitleggen dat wanneer mensen in Irak gewapende personen zien, ze verkiezen om zich ervan te verwijderen eerder dan hun daarover bepaalde informatie te vragen. Wanneer deze personen overigens badges hebben, zelfs als ze

gewapend zijn en zeggen dat ze voor de overheid of de politie werken, zal niemand daarover doorvragen, aldus nog verzoekers. Zij vervolgen dat het loutere feit van een badge te tonen bovendien maakt dat men hen met rust laat. In Irak kunnen veel leden van de politie niet goed Arabisch lezen en begrijpen zodat een simpele blik op een badge voor hen volstaan zal hebben en ze zullen geen verdere vragen stellen aan de houders van die badge. Waar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt dat het bijna onmogelijk is dat een dergelijke groepering een danig risico zou nemen, voeren verzoekers aan dat ze niet weten hoe ze deze operatie hebben georganiseerd en wie hun medeplichtigen waren. Deze groep is gekend voor hun strijd tegen de Amerikaanse bezetting. Verzoekers achten het dus niet onmogelijk dat zij hun doelwit waren enkel en alleen omdat ze voor de Amerikanen werkten, en dit ongeacht hun positie binnen Liberty Camp. Daarnaast merken verzoekers op dat zij veronderstellen dat het om de groepering ging die de dreigbrief heeft geschreven maar dat ze hieromtrent geen enkele zekerheid hebben. Tot slot wijzen zij erop dat deze groepering, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissingen, niet de hele dag moest wachten. Hun wachttijd is beperkt omdat zij enerzijds weten dat eerste en tweede verzoeker in het Liberty Camp werken en dat er anderzijds vanaf een bepaald uur een avondklok geldt.

Opnieuw slagen verzoekers er met hun betoog geenszins in om plausibele verklaringen bij te brengen die de pertinente motieven van de bestreden beslissingen dienaangaande kunnen ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Zij beperken zich immers in wezen tot het uiten van blote beweringen, het uiteenzetten van vermoedens en speculaties van hunnentwege en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij deze bevindingen echter niet ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken. Het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissingen waar wordt geoordeeld dat verzoekers hun verklaringen omtrent het schietincident onwaarschijnlijk overkomen en het, gezien de geringe rol die eerste en tweede verzoeker blijken gespeeld te hebben op het VBC complex, in het bijzonder onwaarschijnlijk lijkt dat de "Brigades van de Revolutie van 1920", een soennitische strijdgroep van Saddamgetrouwe militairen die vooral gekend zijn door rechtstreekse aanvallen op het Amerikaanse leger, wat door verzoekers niet wordt betwist, zulke risico's zouden nemen en zoveel moeite zouden doen om hen te vermoorden, blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.8. Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tevens ongerijmdheden vaststelt in hun verklaringen omtrent het schietincident op 5 september 2011 alsook tussen hun verklaringen en de verklaringen die zij bij de politie zouden hebben afgelegd, citeren verzoekers een aantal passages uit de gehoorverslagen, waaruit zij besluiten dat men niet anders kan dan vaststellen dat de beschrijving van de gebeurtenissen op 5 september 2011 door eerste en tweede verzoeker dezelfde is. Met betrekking tot het politierapport wijzen verzoekers erop dat tweede verzoeker reeds tijdens zijn gehoor heeft gewaarschuwd over de fouten die zich in dit document bevonden. Zij herhalen dat de ambtenaren slordig waren bij het opstellen van dit document en stellen dat de tolk aanwezig op het gehoor zelf verduidelijkte dat de elementen niet duidelijk zijn neergeschreven in het proces-verbaal. Verzoekers stellen dat zij aan de agenten niet gevraagd hebben om het document te veranderen daar zij in een eerste fase deze fouten niet hadden gezien. Eens de fouten waren ontdekt, was het niet de moeite om ze te laten veranderen aangezien dit geen enkele invloed zou hebben op hun zaak en het risico groot was dat de agenten nog meer fouten zouden maken, aldus nog verzoekers. Dit alles verklaart volgens verzoekers bepaalde ongelijkheden tussen het politierapport en hun verklaringen, met name aangaande de kogels en de precieze plaats waar het incident heeft plaatsgevonden. Bovendien werd het politierapport volgens verzoeker foutief vertaald en staat er, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beweert, nergens geschreven dat ze tot 10 uur 's avonds bij M. in Mansour zijn gebleven.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekers geen duidelijke en eenduidige verklaringen afleggen over de vraag of zij op 5 september 2011 al dan niet rechtstreeks na het werk bij hun moeder op bezoek gingen dan wel of zij eerst naar Mansour gingen, strookt het door verzoekers neergelegde politiedocument niet met bepaalde aspecten van hun relaas, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen. Verzoekers betwisten deze vaststelling op zich niet, doch stellen eenvoudigweg dat het niet hun schuld is en dat fouten werden gemaakt door derden, met name de ambtenaren die het document hebben opgesteld. Het louter stellen dat een dergelijk gebrekkig document, dat neergelegd werd met de intentie het vluchtrelaas te ondersteunen, hun geloofwaardigheid niet kan aantasten omdat zij het zelf niet hebben opgesteld, is allerminst ernstig.

Voorts dient de Raad vast te stellen dat verzoekers zich beperken tot blote beweringen waar zij stellen dat het door hen neergelegde politierapport verkeerd vertaald werd. Zij brengen geen eensluidend verklaarde vertaling door een beëdigde tolk bij waaruit kan blijken dat de vertaling door de tolk van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet correct zou zijn gebeurd.

In zoverre verzoekers nog betogen dat dit document toelaat de door hen ingeroepen feiten te onderbouwen en er bijgevolg rekening mee moet worden gehouden om hen het statuut van vluchteling toe te kennen, benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Dit klemt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Cedocantwoorddocument IRQ2012-010w, "Document – Corruption" van 3 februari 2012) blijkt dat zowat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Gelet op deze informatie, die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze wordt betwist, en mede in acht genomen de in de bestreden beslissing vastgestelde strijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van het door hen neergelegde document, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat aan het politiedocument geen bewijswaarde kan worden toegekend. Eenzelfde redenering kan worden gevolgd met betrekking tot de door verzoekers bijgebrachte dreigbrief. Zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissingen, is deze kopie van een niet-officieel stuk nog meer dan het politiedocument gevoelig aan vervalsing en fabricatie zodat het slechts op betekenisvolle wijze kan bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas.

2.9. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat eerste verzoeker inconsistent is als hij enerzijds beweert dat hij bang is van de politie, die blijkens zijn verklaringen geïnfiltreerd is door milities, maar hij er anderzijds klacht gaat indienen en hen zijn onderduikadres doorgeeft en dat het, indien hij werkelijk geïnterviewd werd door een extremistische groepering en indien deze personen via de politie op de hoogte gekomen waren van zijn werk in Camp Liberty, nog minder plausibel is dat hij na het geven van indicaties van zijn verblijfplaats nog meer dan drie maanden op die verblijfplaats heeft verbleven zonder in deze periode noemenswaardige problemen te hebben gekend.

Verzoekers voeren in dit verband aan dat één van de hoofdredeën waarom ze klacht zijn gaan indienen, is om documenten te hebben die hun verhaal zouden kunnen bewijzen en om op een duidelijke manier aan te tonen dat de Iraakse politie niet in staat was om hen te kunnen beschermen. Zij wijzen erop dat zij klacht zijn gaan neerleggen in het politiebureau van Al Khadra omdat zij niet wilden terugkeren naar het politiebureau waar zij enkele maanden voordien werden ondervraagd over hun identiteit en hun beroep. Door aan te geven dat zij bij M. in Mansour leefden, zonder verdere toelichting te geven, liepen zij geen reëel risico aangezien er meer dan 1000 M.'s zijn in Mansour en nog meer huizen, aldus nog verzoekers. Dat zij vervolgens gedurende meer dan drie maanden geen problemen meer hebben gekend, verklaren verzoekers door het feit dat zij verborgen leefden en nooit het huis van hun vriend verlieten behalve in uitzonderlijke omstandigheden.

Ook dit verweer kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit de vertaling van het door verzoekers bijgebrachte politiedocument blijkt dat zij bij de politie niet enkel de naam M. noemden, doch tevens diens familienaam H. en dat zij hierbij aangaven dat zij bij deze persoon, woonachtig in Mansour, verbleven. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij geen reëel risico liepen dat hun verblijfplaats zou achterhaald worden aangezien er meer dan 1000 M.'s zijn in Mansour, is dan ook allesbehalve overtuigend. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, kan worden aangenomen dat de politie, die door het indienen van de klacht in kennis werd gesteld van de wijk en de volledige naam van de persoon bij wie verzoekers verbleven, op relatief eenvoudige wijze het exacte adres kon achterhalen. Dat eerste verzoeker aldus zijn onderduikadres doorgeeft aan de politie, die hij ervan verdenkt de personen te helpen die hem en zijn broer hebben beschoten, zet de geloofwaardigheid van het vluchrelaas finaal op de helling. Dat de klacht werd ingediend in een ander politiebureau dan waar zij enkele maanden voordien werden ondervraagd over hun identiteit en hun beroep, doet niets af aan het voorgaande. Zo de politie daadwerkelijk geïnfiltreerd is door milities, konden verzoekers immers niet uitsluiten dat ook in het politiebureau van Al Khadra personen tewerkgesteld zouden zijn die mogelijk

banden hebben met hun belagers. Dat verzoekers een dergelijk groot risico zouden hebben genomen, louter omdat zij documenten wilden bekomen die hun verhaal zouden kunnen staven, doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen beweerde vrees voor vervolging. Ook het gegeven dat verzoekers na het beweerde incident van 5 september 2011 gedurende meer dan drie maanden geen problemen meer zouden hebben gekend, laat niet toe geloof te hechten aan hun bewering als zouden zij door een extremistische groepering worden gevisieerd. De uitleg dat zij verborgen leefden en bijna nooit het huis van hun vriend verlieten kan in het licht van het voorgaande bezwaarlijk overtuigen.

2.10. Tot slot betwisten verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen waar wordt geoordeeld dat eerste verzoeker geen actuele vrees aannemelijk heeft gemaakt naar aanleiding van zijn ontvoering in 2006, die niet los kan worden gedacht van de toenmalige situatie waarin delen van Irak gebukt gingen onder sektarisch geweld, geweld dat echter de afgelopen jaren sterk is afgenomen. Eerste en tweede verzoeker menen dat het feit dat hun vader gewerkt heeft voor het regime van Saddam Hussein een niet verwaarloosbaar element toevoegt aan hun risicoprofiel omwille van hun werk voor de Amerikanen. Derde verzoekster is overigens nog getraumatiseerd door de ontvoering die de dood van haar man tot gevolg heeft gehad, ingevolge een hartaanval.

Met dit verweer tonen verzoekers op generlei wijze aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot het sektarisch geweld in Irak in 2006 niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie zou hebben getrokken, noch dat eerste verzoeker actueel nog een gegronde vrees hoeft te koesteren naar aanleiding van zijn ontvoering in 2006. De motivering dienaangaande van de bestreden beslissing blijft onverminderd staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoekers zich voor het overige in wezen beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van hun ongelooftwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

In zoverre verzoekers nog betogen dat hun vrees verband houdt met het feit dat zij behoren tot een sociale groep van personen die werken voor de Amerikanen, kunnen zij niet worden gevolgd. Het betreft immers noch een duurzaam, noch een fundamenteel aspect van hun menselijke identiteit. Bovendien wijst het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

In de mate verzoekers er nog op wijzen dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad) blijkt dat de meeste aanslagen die gepleegd worden door gewapende groeperingen doelgericht zijn, gericht tegen specifieke groepen of individuen en dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq van 31 mei 2012 blijkt dat zij door hun werk voor de Amerikanen deel uitmaken van één van de risicogroepen waarvoor UNHCR meent dat internationale bescherming noodzakelijk is, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt onder punt 2.14.1.

2.12. De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige door verzoekers neergelegde documenten welke niet werden besproken onder punt 2.8., zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.13. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers hun asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissingen ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partijen worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend worden weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van

vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), quod non in casu. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen is het asielrelaas van verzoekers niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.14.1. Het is de taak van verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoekers zich voor hun verzoek om subsidiaire bescherming nog beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, herhaalt de Raad dat hun vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat zij zich niet langer kunnen baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD*" van 5 januari 2012 en de update hiervan d.d. 16 juli 2012, update welke tevens als bijlage aan de verweernota van 20 september 2012 wordt gevoegd en waaruit blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de SRB van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit hoger aangehaalde SRB's en de door verzoekers bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt weliswaar dat er zware aanslagen worden gepleegd, doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen

anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Met het maken van een opsomming van een aantal aanslagen die de afgelopen maanden plaatsvonden in Bagdad en het betoog dat ook Amnesty International opmerkt dat het geweld sterk is toegenomen sinds het vertrek van laatste de Amerikaanse troepen in Irak op 20 december 2011 en melding maakt van een ware politieke crisis, dat de Iraakse regering zelf toegeeft dat er een opflakking van geweld in Irak is, dat in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorhoudt, het centrum van Irak niet alleen het voorwerp uitmaakt van doelgerichte aanslagen daar de door hen bijgebrachte persartikels melding maken van aanslagen die talrijke burgers zonder onderscheid raken zodat men alleen maar kan vaststellen dat de situatie in Bagdad absoluut niet stabiel is en zeker niet toelaat om een ernstige bedreiging tegen het leven van burgers uit te sluiten en dat zelfs het Iraakse parlement de unilaterale beslissing heeft genomen om gedwongen uitzettingen naar Bagdad te verbieden hetgeen bewijst dat de situatie in Bagdad catastrofaal en verschrikkelijk gevaarlijk is, brengen verzoekers geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook uit de talrijke bijgebrachte persartikels en rapporten kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Bagdad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van die aard zou zijn dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. De artikels bevestigen grotendeels de analyse gemaakt in hoger genoemde SRB's en tonen aan dat de incidenten overwegend eerder gericht van aard zijn: aanslagen gepleegd op sjiitische pelgrims, hoge overheidsambtenaren, leden van de veiligheidsdiensten, politie, militairen en Sahwaleden, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. Hieruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Dat bij uitzondering enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers werden gepleegd, doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen.

Voorts wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB van 16 juli 2012 een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de door verzoekers in het verzoekschrift aangehaalde statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkoeek samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. Aangezien politieagenten nu éénmaal een risicoprofiel vormen kan dit de cijfers sterk beïnvloeden en een vertekend beeld geven. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)"*

De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoekers niet akkoord zijn met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

Uit de verklaringen van eerste en tweede verzoeker blijkt dat zij werkzaam waren in winkels in Liberty Camp op het Victory Base Complex. De Raad stelt vast dat deze werkzaamheden in de bestreden

beslissingen op zich niet worden betwist. Zo uit hoger aangehaalde SRB's inderdaad blijkt dat personen die werken voor de Amerikanen of die hiermee geassocieerd worden behoren tot een risicogroep, zoals verzoekers ook aanhalen in voorliggend verzoekschrift, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, brengen verzoekers geen geloofwaardige problemen bij die zij omwille van hun beroepsactiviteiten zouden hebben gekend en laten hun verklaringen niet toe enig geloof te hechten aan hun beweringen als zouden zij voor hun leven dienen te vrezen. Minstens maken verzoekers niet aannemelijk dat zij in geval van gebeurlijke problemen niet op bescherming van de Iraakse autoriteiten zouden kunnen rekenen.

2.14.2. In de mate verzoekers de artikelen 2 en 3 EVRM aanvoeren en verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), merkt de Raad het volgende op met betrekking tot artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate

hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, § § 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging, wat in casu niet wordt aangetoond.

2.14.3. In zoverre verzoekers nog verwijzen naar de arresten nr. 60 258 van 26 april 2011 en nr. 81 838 van 29 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin subsidiaire bescherming werd toegekend aan respectievelijk een agent bij de Iraakse ordediensten en een Iraaks militair, en zij verzoeken om de redenering die in deze arresten wordt gevolgd naar analogie toe te passen, benadrukt de Raad dat – daargelaten het feit dat verzoekers op generlei wijze aannemelijk maken dat zij een vergelijkbaar profiel hebben – rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en bovendien

elke vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen wordt onderzocht.

2.14.4. Gelet op het voorgaande tonen verzoekers niet aan dat zij nood hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.15. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.16. In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een nieuw onderzoek, gelet op het feit dat de bestreden beslissingen zich wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak baseren op een rapport van Cedoca waarvan de laatste actualisatie dateert van 16 juli 2012, terwijl zij verschillende persartikels bijbrengen daterend van na dit rapport en die toelaten te geloven dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Verzoekers wijzen er tevens op dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen op het politiedocument steunt, dat enerzijds slecht vertaald blijkt te zijn, maar dat anderzijds beschouwd wordt als een bewijselement van het Commissariaat-generaal. Bovendien voegt het Commissariaat-generaal aan het administratief dossier een reeks artikelen, in het bijzonder de "Subject Related Briefing, Irak, Risk Assessment 15c" en persartikels over de "Brigades van de Revolutie 1920" en over AAFES, zonder hiervan melding te maken in de bestreden beslissingen zodat niet kan worden begrepen op welke elementen het Commissariaat-generaal de beslissingen exact stoelt. Voorts voeren verzoekers aan dat de antwoorden sterk afhangen van de gestelde vragen en de nadruk waarmee een agent van het Commissariaat-generaal precieze antwoorden probeert te bekomen of zich integendeel tevreden stelt met de gegeven antwoorden, in welk geval verzoekers zich niet speciaal geroepen voelen om grondiger antwoorden te geven op de vragen. Tot slot menen verzoekers dat het gevaar op reële schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming onvoldoende werd onderzocht.

De Raad wijst er in dit verband op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoekers hadden middels hun verzoekschrift de gelegenheid om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen aan te vechten en de nodige toelichtingen te verschaffen bij hun vluchtmotieven. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn zij er evenwel niet in geslaagd de geloofwaardigheid van hun relaas te herstellen. Wat betreft het politiedocument, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent werd uiteengezet onder punt 2.8.. De informatie die werd gevoegd aan het administratief dossier en waarnaar volgens verzoekers niet werd verwezen in de bestreden beslissingen, staft de argumentatie in de bestreden beslissingen met betrekking tot het sektarisch geweld in Irak dat escaleerde in 2006, over de "Brigades van de Revolutie 1920" en over de lage functies die eerste en tweede verzoeker uitoefenden in het Liberty Camp. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie hebben zowel verzoekers als verweerder de Raad voldoende informatie overgemaakt om met kennis van zaken te kunnen oordelen. De Raad verwijst naar hetgeen uiteengezet onder punt 2.14.1., waaruit blijkt dat de persartikels waarnaar verzoekers verwijzen niet in tegenspraak zijn met de conclusie dat er actueel in Bagdad voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS